

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **J. J.,** zast. Mgr. Barborou Barcalovou, advokátkou se sídlem Klimentská 36, Praha 1, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Praze,** se sídlem Pod sídlištěm 1800/9, Praha 8, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: **I)** městys Vysoký Chlumec, se sídlem Vysoký Chlumec 14, Vysoký Chlumec, a **II)** V. L., zastoupen Mgr. Michalem Chuchútem, LL. M., advokátem se sídlem Náměstí Junkových 2772/1, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 23. 5. 2017, č. j. 47 A 41/2013 - 390, ve znění opravného usnesení ze dne 6. 10. 2017, č. j. 47 A 41/2013 - 423,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Katastrální úřad pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Příbram (dále též „Katastrální úřad Příbram“ nebo „katastrální úřad“), vydal podle § 8 odst. 5 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále též „katastrální zákon“) rozhodnutí č. j. OR-317/2012-211, kterým mj. nevyhověl nesouhlasu žalobce s „*neprovedením opravy posunu a zobrazení hranic parcel*“ p. č. X v k. ú. P.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí katastrálního úřadu odvoláním. Rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 9. 2013, č. j. ZKI-O-77/1042/2013/Ves, bylo rozhodnutí částečně změněno (došlo pouze k formální opravě výroků rozhodnutí katastrálního úřadu).

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného správní žalobou. Shora označeným rozsudkem Krajský soud v Praze žalobu zamítl. V odůvodnění shrnul právní úpravu stran opravy chyby v katastrálním zákoně a judikaturu a uvedl, že smyslem řízení o opravě chybných údajů v katastru je uvést údaje evidované v katastru do souladu s listinami založenými ve sbírce listin. Pokud katastrální úřad shledá, že údaj zaevidovaný v katastrálním operátu neodpovídá tomu, co je obsaženo v některém dokumentu založeném v příslušné sbírce listin, jež tvoří zkoumaný katastrální operát [srov. § 4 odst. 2 písm. e) katastrálního zákona], a vyjde-li současně najevo, že tento zjištěný nesoulad vznikl na základě zřejmého omylu při obnově a vedení katastru (i), nebo na základě nepřesnosti při podrobném měření, zobrazení předmětu měření a výpočtu výměr parcel za současného překročení mezních odchylek (ii), anebo na základě nesprávnosti v listině, podle níž byl příslušný údaj zaevidován (iii), pak se jedná o chybu ve smyslu § 8 katastrálního zákona. Dále je nutno splnit podmínky uvedené v § 52 vyhlášky Českého úřadu zeměměřického a katastrálního č. 26/2007 Sb., kterou se provádí katastrální zákon, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „katastrální vyhláška“). Krajský soud se ztotožnil se správními orgány, že v daném případě nebyly splněny všechny podmínky vyplývající z citované právní úpravy. Správní orgány proto nepochybily, pokud žalobci v plném rozsahu nevyhověly. Krajský soud tedy shledal rozhodnutí žalovaného zákonným a žalobu jako nedůvodnou zamítl (výrokem I.).

[4] Výrokem V. rozsudku pak krajský soud žalobci uložil povinnost zaplatit soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za podání žaloby.

III.

[5] Proti shora uvedenému rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost. Stěžovatel primárně poukazoval na nepřezkoumatelnost a rozpornost rozhodnutí krajského soudu a žalovaného. Dále namítal, že řízení před krajským soudem bylo zatíženo řadou procesních vad. V průběhu soudního řízení došlo ke změně obsazení senátu (v senátu nově zasedala Olga Stránská), aniž by byl stěžovatel o tom vyrozuměn. Z protokolu o jednání ze dne 23. 5. 2017 lze nadto dovozovat, že Olga Stránská není soudkyní, neboť u jejího jména není uveden titul. Právo na spravedlivý proces bylo zkráceno i tím, že krajsky soud na žádost stěžovatele neodročil jednání nařízené na den 28. 5. 2017. Předvolání k dřívějšímu jednání (nařízenému na den 28. 4. 2017) bylo stěžovateli nadto doručeno dne 25. 4. 2017, tedy pouhé tři dny předem. Podle § 49 by však měl mít účastník řízení k přípravě čas přiměřený povaze věci, alespoň však 10 dnů. Dále krajskému soudu vytýkal, že se opíral o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2012, č. j. 7 As 148/2011 - 95. Stěžovateli nebylo rovněž umožněno nahlédnout do sbírky listin stran katastrálního územní P. (dále též „sbírka listin“), aby mohl posoudit souladnost evidovaného stavu se stavem skutečným. Poukázal na

nákladnost pořízení kopií celé pozemkové knihy pro k. ú. P. Stěžovateli není dále zřejmé, na podkladě jakých skutečností posoudil krajský soud souladnost napadeného rozhodnutí se sbírkou listin. Soud se spokojil s konstatováním žalovaného, že soutisk pozemkového katastru a katastru nemovitostí je veřejně přístupný na webových stránkách www.cuzk.cz. Podle stěžovatele se mapa katastru nemovitostí neshoduje se skutečným stavem i v dalším katastrálním území (B. L.), naopak katastrální mapy pro jiná katastrální území (Z., V. Ch. atp.) odpovídají skutečnému stavu. Dovozuje i porušení zásad správního řízení upravených v § 2 až 8 správního řádu. Konečně pak stěžovatel namítal, že povinnost uložená mu výrokem V. napadeného rozsudku je nedůvodná, neboť soudní poplatek za řízení o žalobě uhradil již dne 30. 1. 2013. Navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a požádal o přiznání náhrady nákladů řízení.

IV.

[6] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém poukázal na důvody uvedené v žalobou napadeném rozhodnutí a ztotožnil se s rozsudkem krajského soudu. Navrhl kasační stížnost zamítnout.

V.

[7] Osoba zúčastněná na řízení I) podala ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém uvedla, že považuje kasační stížnost za nedůvodnou a odkázala na své vyjádření v řízení o žalobě.

VI.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami, ve kterých stěžovatel poukazoval na vady ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b), c) a d) s. ř. s.

[11] Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[12] Podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci

rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce.

[13] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[14] Nejvyšší správní soud neshledal, že by k vadám ve smyslu uvedených ustanovení došlo. Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval vadami ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[15] Nejvyšší správní soud při zkoumání důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, vyslovil, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“ Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.*“

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k názoru, že netrpí vadami ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Jeho závěry jsou srozumitelné a plně přezkoumatelné. Na str. 8 až 11 rozsudku přitom krajský soud podrobně a srozumitelně vysvětlil, z jakých důvodů nemohly být provedeny předmětné opravy v katastru nemovitostí. Krajský soud

současně vysvětlil, z jakých důvodů nemohl vycházet z listin předložených stěžovatelem (k tomu viz dále). Skutečnost, že stěžovatel se závěry soudu nesouhlasí a nepovažuje je za správné, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku (srv. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012 - 41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013 - 25 atp.).

[17] Ani v řízení před správními orgány nedošlo k vadám, pro které by bylo nutno přistoupit ke zrušení jejich rozhodnutí. Správní orgány postupovaly v souladu s právní úpravou. Řádně zdůvodnily, z jakého důvodu nemohly stěžovateli vyhovět i stran jeho nesouhlasu s neprovedením opravy posunu a zobrazení hranice předmětných pozemků v k. ú. P. Za rozporné nelze považovat ani vyjádření žalovaného v rozhodnutí na str. 7 a 8. Závěry žalovaného si neodporují, jsou srozumitelné a plně přezkoumatelné.

[18] Stěžovatel dále namítal, že došlo ke zmatečnosti řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť v průběhu soudního řízení došlo ke změně obsazení senátu, přičemž stěžovatel o tom nebyl vyrozuměn a nemohl se k tomu vyjádřit. Dále namítal, že Olga Stránská není soudkyní, a nemohla proto ve věci rozhodovat.

[19] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že je mu z úřední činnosti známo, že Olga Stránská je soudkyní Krajského soudu v Praze. K tomu viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2015, č. j. Nao 144/2015 - 13, ze dne 2. 2. 2012, č. j. Nao 5/2012 - 15, ze dne 25. 10. 2007, č. j. Nao 73/2007 - 121 atp. Ani změna složení senátu nevyvolává v daném případě zmatečnost řízení. Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 4. 5. 2005, č. j. 2 Afs 178/2004 - 128, č. 624/2005 Sb. NSS: „*Právem účastníka je, aby o jeho věci rozhodoval jeho zákonný soudce (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, § 41, 42 zákona č. 6/2002 Sb. o soudech a soudcích) a aby to byl soudce nepodjatý. Stěžovatel ovšem nedostatek poučení o úplném složení senátu (který sám o sobě porušením zákona není) nespojil s konkrétní námitkou podjatosti – tedy s tvrzením, že, a z jakých důvodů, ve věci podjatý soudce skutečně rozhodoval; stejně tak je zřejmé, že nerozhodoval senát ve složení rozporném s rozvrhem práce Krajského soudu v Českých Budějovicích. (...) Nejvyšší správní soud proto neshledal naplnění kasační námitky označující napadený rozsudek krajského soudu za zmatečný.*“ Obdobně viz rozsudek ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 Afs 32/2008 - 59, podle něhož: „*Byl-li senát obsazen v souladu s rozvrhem práce a žádný z jeho soudců neměl být z rozhodování vyloučen pro podjatost, nemůže tato skutečnost založit důvod zmatečnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., ani jinou vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (...) V nyní posuzované věci stěžovatel v kasační stížnosti nenamítl, že by ve věci rozhodoval podjatý soudce a poukázal pouze na skutečnost, že krajský soud rozhodl v jiném složení, než ke kterému se stěžovatel vyjádřil. Z obsahu této námitky nelze seznat, že by stěžovatel namítl konkrétní okolnosti, pro které měl být* [soudce] *vyloučen z projednávání a rozhodnutí věci. (...) Jinými slovy, skutečnost, že byl účastník řízení vyrozuměn o složení senátu, který bude v jeho věci rozhodovat, nezakládá jeho právo na to, aby do budoucna nemohlo dojít z jakýchkoliv důvodů (nemoc člena senátu, jeho přeložení k jinému soudu, zánik funkce soudce apod.) ke změně ve složení tohoto senátu. Prakticky jedinou podmínkou je, aby tato změna nastala v souladu s rozvrhem práce. (...).*“ Obdobně vyznívá i judikatura Ústavního soudu. Srv. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 1999, sp. zn. I. ÚS 476/1997. V dané věci stěžovatel ani netvrdil, že by měl věc rozhodovat podle rozvrhu práce jiný senát, že by

byl senát obsazen v rozporu s rozvrhem práce, resp. že by uvedená soudkyně měla být z nějakého konkrétného důvodu podjatá (§ 8 odst. 1 s. ř. s.), jak to má na mysli výše citovaná judikatura.

[20] Důvodem pro zrušení rozsudku není ani to, že Krajský soud v Praze neodročil jednání nařízené na den 23. 5. 2017.

[21] Podle § 49 odst. 1 s. ř. s. k projednání věci samé nařídí předseda senátu jednání a předvolá k němu účastníky tak, aby měli k přípravě alespoň deset pracovních dnů. Dle odst. 3 citovaného ustanovení neúčast řádně předvolaných účastníků nebrání projednání a skončení věci, nejsou-li důvody pro odročení podle § 50.

[22] Podle § 50 s. ř. s.: „*Z důležitých důvodů může být jednání odročeno. Soud může odročit jednání též tehdy, jestliže to účastníci shodně navrhnou.*“

[23] Z uvedené právní úpravy tedy vyplývá, že jednání může být odročeno z „*důležitých důvodů*“. Zákon přitom nevymezuje výčet těchto důvodů a ponechává v tomto směru značný prostor pro výklad doktríně a zejména soudní praxi. Judikatura Nejvyššího správního soudu se opakovaně zabývala tím, co lze považovat za důležitý důvod. Může jím být i včasná omluva účastníka řízení odůvodněná např. nemocí, resp. pracovní neschopností. Tak je tomu však pouze tehdy, pokud z účastníkova dosavadního chování zároveň není patrné, že omluva je motivována snahou prodlužovat soudní řízení (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2005, č. j. 2 Afs 5/2005 - 96, publ. pod č. 558/2005 Sb. NSS). To potvrzuje i judikatura Ústavního soudu [viz např. nález ze dne 5. 9. 2000, sp. zn. I. ÚS 136/99 (N 129/19 SbNU 193)].

[24] Právě o takový případ se jednalo i v nyní posuzované věci. Řízení u Krajského soudu bylo vedeno několik let, stěžovatel v řízení předložil řadu podání (spis čítá přes 400 stran). Krajský soud nařídil jednání na den 24. 9. 2015, které následně odročil na základě návrhu zmocněnkyně stěžovatele. Další jednání nařídil soud na den 28. 4. 2016, stěžovatel však požádal o odročení jednání. Další jednání nařídil soud na den 15. 12. 2016. Stěžovatel opětovně požádal o odročení jednání tentokrát z důvodu nemoci (žádost o odročení byla soudu doručena těsně před jednáním). I tomuto návrhu soud vyhověl. Další jednání nařídil soud na 23. 5. 2017. Podáním ze dne 22. 5. 2017 (které soudu došlo těsně přede dnem jednání) stěžovatel opětovně požádal o odročení jednání z důvodu nemoci. Tomuto návrhu soud nevyhověl a v rozsudku to zdůvodnil následovně. „*Procesní strategii žalobce oddalující konečné rozhodnutí ve věci dovozuje soud také ze skutečnosti, že žalobce se z jednání nařízeného na 23. 5. 2017 omluvil ze zdravotních důvodů a žádal o odročení jednání až dne 22. 5. 2017, tedy těsně před konáním jednání, když takto postupoval již v minulosti, a to v souvislosti s jednáním nařízeným na 15. 12. 2016, ze kterého se omluvil dne 13. 12. 2016, tedy rovněž bezprostředně před jeho konáním. Tehdy soud žádosti žalobce o odročení jednání vyhověl. Ve vztahu k posledně nařízenému jednání na 23. 5. 2017 tak neučinil, neboť dospěl k závěru, že ze strany žalobce již jde o obstrukční chování, které brání skončení věci.*“ S tímto hodnocením se zdejší soud ztotožnil. Jen pro úplnost soud dodává, že stěžovatel ani v řízení před Nejvyšším správním soudem nedokládal, že by jeho zdravotní stav neumožňoval účast na daném jednání, resp. že by se jednání nemohla zúčastnit osoba, která stěžovatele zastupovala při jiných úkonech (např. při jednání dne 24. 9. 2015). Ze spisu je přitom

patrná snaha soudu nařídit jednání na termín, který by stěžovateli vyhovoval (viz protokol sepsaný dne 28. 4. 2016 mezi zástupkyní stěžovatele a soudem). Soud následně nařídil jednání na den 15. 12. 2016. Z tohoto jednání se však stěžovatel žádostí doručenou přede dnem konání jednání omluvil z důvodu nemoci, tedy obdobně jako při posledně nařízeném jednání (na den 23. 5. 2017). Pokud pak stěžovatel poukazoval na to, že předvolání k jednání nařízenému na den 28. 4. 2017 (správně 28. 4. 2016 – pozn. soudu) mu bylo doručeno dne 25. 4. 2017, tedy pouhé tři dny předem, konstatuje soud, že toto jednání bylo odročeno; k faktickému zkrácení práv stěžovatele tedy nedošlo.

[25] Nejvyšší správní soud se dále zabýval jádrem dané věci, tj. otázkou, zda správní orgány postupovaly v souladu s § 8 katastrálního zákona.

[26] Posouzení této otázky se neobejde bez náležité rekapitulace správního a soudního spisu. Nejvyšší správní soud předně (v návaznosti na žádost stěžovatele ze dne 6. 10. 2017 požadující vyžádání „úplného spisového materiálu“ od žalovaného) konstatuje, že si od žalovaného vyžádal úplný spisový materiál, který mu byl dne 27. 10. 2017 předložen. Ostatně dne 30. 11. 2017 do spisu nahlížel u Nejvyššího správního soudu stěžovatel, přičemž žádné výhrady k obsahu spisového materiálu soudu nesdělil.

[27] Ze správního spisu vyplývá, že podáním ze dne 27. 1. 2011 sdělil stěžovatel Katastrálnímu úřadu Příbram, že nesouhlasí s obsahem obnoveného katastrálního operátu. Podle stěžovatele došlo k posunutí hranic pozemků p. č. X a X na úkor pozemků v jeho vlastnictví p. č. st. X.

[28] Katastrální úřad shledal, že v obnovené digitalizované katastrální mapě došlo k chybnému zobrazení hranice mezi pozemky p. č. st. X (ve vlastnictví stěžovatele) a p. č. X [ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení I)]. Přípisem ze dne 25. 3. 2011 katastrální úřad oznámil stěžovateli opravu tohoto chybného zobrazení.

[29] Proti provedené opravě podal nesouhlas stěžovatel a osoba zúčastněná na řízení I). Stěžovatel považoval provedení opravy za neúplné; oprava měla být provedena i stran jeho dalších pozemků. Dle osoby zúčastněné na řízení I) neměla být oprava provedena vůbec, protože neodpovídala historickému uspořádání společné hranice.

[30] V návaznosti na uvedené nesouhlasy zahájil katastrální úřad řízení o opravě chyby v katastrálním operátu, jehož předmětem bylo posouzení správnosti v katastrálním operátu zakresleného zobrazení hranice mezi pozemkem p. č. st. X (ve vlastnictví stěžovatele) a pozemkem p. č. X [ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení I)]. Řízení bylo vedeno pod sp. zn. OR-321/2011-211. Dále katastrální úřad zahájil řízení o opravě chyby v katastrálním operátu ve vztahu k posouzení správnosti zobrazení v katastrálním operátu zakresleného zobrazení hranic ostatních stěžovatelem zmiňovaných pozemků. Řízení bylo vedeno pod sp. zn. OR-472/2011-211.

[31] Řízení vedené pod č. j. OR-321/2011-211 katastrální úřad ukončil vydáním rozhodnutí ze dne 20. 7. 2011. Toto rozhodnutí napadla osoba zúčastněná na řízení I)

odvoláním, kterému žalovaný vyhověl. Rozhodnutím ze dne 19. 12. 2011 rozhodnutí katastrálního úřadu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[32] V řízení vedeném pod č. j. OR-472/2011-211 katastrální úřad vydal rozhodnutí ze dne 24. 11. 2011. Toto rozhodnutí napadl stěžovatele odvoláním, kterému žalovaný rovněž vyhověl. Rozhodnutím ze dne 30. 3. 2012 rozhodnutí katastrálního úřadu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[33] Katastrální úřad následně obě řízení spojil ke společnému projednání pod č. j. OR 317/2012-2011-1. Rozhodnutím ze dne 7. 5. 2013 (vypraveného dne 9. 5. 2013) č. j. OR 317/2012-211 vyhověl nesouhlasu stěžovatele s „*provedením opravy zobrazení průběhu hranice mezi pozemky p. č. st. X a X*“. Nesouhlasu stěžovatele s „*neprovedením opravy posunu a zobrazení hranic parcel*“ p. č. X, nevyhověl.

[34] Ze správního spisu konečně vyplývá, že stěžovatel napadl rozhodnutí katastrálního úřadu odvoláním. Rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 9. 2013, č. j. ZKI-O-77/1042/2013/Ves, bylo rozhodnutí částečně změněno (došlo pouze k formální opravě výroků rozhodnutí katastrálního úřadu; s věcnými závěry katastrálního úřadu se žalovaný ztotožnil). Uvedené rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel žalobou, kterou krajský soud zamítl shora rekapitulovaným rozsudkem, který je nyní předmětem řízení o kasační stížnosti.

[35] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že nebyly na podkladě uplatněných žalobních námitek dány důvody ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

[36] Podle § 8 odst. 1 katastrálního zákona opraví katastrální úřad na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu chybné údaje katastru, které vznikly *„a) zřejmým omylem při vedení a obnově katastru; b) nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem*.“

[37] Podle § 8 odst. 2 katastrálního zákona: „*Katastrální úřad opraví chybné údaje katastru, které vznikly nesprávnostmi v listinách, podle nichž byly zapsány, na základě opravy listiny provedené tím, kdo listinu vyhotovil nebo kdo je oprávněn opravu listiny provést.*“

[38] Uvedená ustanovení byla rozvedena v katastrální vyhlášce. Podle § 52 odst. 3 katastrální vyhlášky (nazvaného „Oprava chyb v katastrálním operátu“): „*Chybné geometrické a polohové určení opraví katastrální úřad na základě a) výsledků zeměměřických činností, které jsou využívány pro účely katastru, podle potřeby v součinnosti s osobou odborně způsobilou k výkonu zeměměřických činností (dále jen "způsobilá osoba") a b) písemného prohlášení vlastníků, že hranice nebyla jimi měněna, není sporná ani nebyla zpochybněna; prohlášení není třeba, pokud z původního výsledku zeměměřické činnosti je chyba zřejmá, nebo pokud se jedná o opravu na podkladě opravy listiny. Opravou geometrického a polohového určení pozemku dochází zároveň k opravě geometrického a polohového určení rozsahu věcných břemen k částem změnou dotčených pozemků, pokud byl rozsah vymezen podle bodu 16.3 přílohy vzdáleností od hranice parcely.*“ Podle § 2 odst. 1 písm. i) katastrální vyhlášky: „*Pro účely této vyhlášky se rozumí původním výsledkem zeměměřické činnosti výsledek*

zeměměřických činností při obnově katastrálního operátu nebo geometrický plán, který byl podkladem pro zápis platného geometrického a polohového určení.“

[39] Z citované právní úpravy vyplývá, že katastrální úřad je oprávněn provést opravu chyby při existenci dvou podkladů: výsledků zeměměřické činnosti, které jsou využívány pro účely katastru (v součinnosti s osobou odborně způsobilou k výkonu zeměměřických činností) a dále písemného prohlášení vlastníků, že hranice nebyla jimi měněna, není sporná ani nebyla zpochybněna.

[40] Pokud toto prohlášení učiněno nebylo (což se stalo i v nyní projednávaném případě), lze opravu i přesto provést, a to tehdy: jestliže je chyba zřejmá z původního výsledku zeměměřické činnosti (první výjimka), nebo se jedná o opravu na podkladě opravy listiny (druhá výjimka). Tyto podmínky však rovněž splněny nebyly.

[41] Co se týče druhé výjimky, podle § 8 odst. 2 katastrálního zákona je oprava chybného údaje vzniklého nesprávnostmi v listinách podmíněna tím, že se v prvé řadě musí jednat o listinu, na základě které byl chybný údaj v katastru zapsán, tedy musí jít o listinu nacházející se ve sbírce listin, a dále musí být tato listina sama předtím opravena buďto tím, kdo ji vyhotovil, anebo tím, kdo je oprávněn opravu této listiny provést. Žádnou takovou listinu však stěžovatel nepředložil. Pokud pak stěžovatel poukazoval na jím předložené podklady ve správním řízení, konstatuje Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem, že stěžovatelem ve správním řízení předložené listiny nebyly součástí sbírky listin. Proto i kdyby některá z těchto listin svým obsahem popírala pravost údajů listin založených ve sbírce listin, nelze jen na základě toho přistoupit ke změně, ani provést podle ní opravu údaje v katastru, neboť zákon stanoví, že oprava sbírkové listiny je přípustná pouze opraví-li ji ten, kdo ji přímo vydal, nebo ten, kdo má oprávnění tuto opravu provést. Stěžovatel by tedy musel doložit například rozhodnutí příslušného orgánu veřejné moci nebo úkon jiné oprávněné osoby, kterým je některá z listin založených ve sbírce rušena či měněna – např. rozsudek soudu v občanském soudním řízení prohlašující smlouvy založené ve sbírce za neplatné, rozhodnutí správního orgánu zrušující správní rozhodnutí založené ve sbírce, opravu stávajícího geometrického plánu založeného ve sbírce, kterou provedl oprávněný geodet atd. Žádné takové listiny však stěžovatel v řízení před správními orgány nepředložil. S ohledem na § 75 odst. 1 s. ř. pak nelze přihlížet k listinám, které byly vydány až po datu rozhodování správního orgánu. Ostatně stěžovatel netvrdil a nedokládal, že by byly součástí sbírky listin.

[42] V dané věci nebyly splněny ani podmínky pro uplatnění první výjimky (chyba zřejmá z výsledku zeměměřické činnosti). Jak správně uvedl krajský soud, z judikatury Nejvyššího správního soudu k této výjimce vyplývá, že o takovou chybu by se jednalo pouze v případě, *„pokud by samotný původní výsledek zeměměřické činnosti [tj. výsledek obnovy katastru, viz definice v ust. § 2 odst. 1 písm. i) katastrální vyhlášky], nikoliv jeho podklady, byl v rozporu se současným stavem evidence katastru nemovitostí. Jinými slovy by se jednalo o případ, kdy by výsledný zákres nemovitostí, který byl konečným výsledkem provedené obnovy, neodpovídal zákresu nemovitostí, který je obsažen v současné evidenci katastru nemovitostí. Šlo by tedy o zjevné pochybení lidského činitele jednoznačně seznatelné porovnáním těchto dvou zákresů.*“ (viz rozsudek ze dne 26. 1. 2012, č. j. 7 As 148/2011 - 95). Z uvedeného rozsudku tedy plyne, že musí jít o jednoznačný rozpor při porovnání

výchozího a výsledného zákresu, ovšem i zde je podmínkou, že výchozí zákres, z něhož výsledek provedené obnovy vzešel, byl obsažen v listinách založených v katastru nemovitostí. Žádný takový zákres však stěžovatel nepředložil. Podrobněji viz rozsudek krajského soudu, který se k tomu obsáhle vyjádřil na str. 8 až 10 rozsudku.

[43] Ostatně stěžovatel v kasační stížnosti uvedené závěry krajského soudu ani relevantně nezpochybňoval. Krajskému soudu v této souvislosti *de facto* pouze vytýkal, že vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2012, č. j. 7 As 148/2011 - 95. Podle názoru zdejšího soudu uvedený rozsudek dopadá zcela na danou věc, a krajský soud proto nepochybil, pokud z něj vyšel. V tomto rozsudku se Nejvyšší správní soud jednoznačně vyjádřil k výkladu uvedených výjimek (viz výše) a nadto konstatoval, že „*Aby mohlo dojít k opravě chybného geometrického a polohového určení nemovitosti, které vzniklo zřejmým omylem při obnově katastru nemovitostí, musí navrhovatel prokázat, že tvrzená chyba v katastrálním operátu je skutečně zřejmým omylem (k výkladu tohoto pojmu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2010, č. j. 3 As 11/2010 - 259). Navíc, aby mohlo k opravě skutečně dojít, musí být splněny podmínky ust. § 52 odst. 3 písm. a) a b) katastrální vyhlášky. (...) Je-li průběh hranice mezi vlastníky sporný, je o něm za daných okolností s konečnou platností oprávněn rozhodnout jen soud v nalézacím řízení k návrhu některého z vlastníků (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 As 46/2008 - 135). (...) Písemné prohlášení vlastníků dotčených nemovitostí ve smyslu ust. § 52 odst. 3 písm. b) katastrální vyhlášky není pouhým nadbytečným podkladem pro rozhodnutí katastrálního úřadu, který by vyhláška stanovila nad rámec zákona. Jeho smysl spočívá právě ve skutečnosti, že pokud některý z vlastníků odepře učinit toto prohlášení, je mezi navrhovatelem a tímto vlastníkem zjevný spor o geometrické a polohové určení nemovitosti. Tento spor vylučuje, aby bylo možné tvrzenou chybu v katastrálním operátu možno považovat za vzniklou zjevným omylem a jednoduše napravitelnou postupem katastrálního úřadu podle ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 As 46/2008 - 135, a dále např. Barešová, E.; Baudyš, P. Zákon o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem : právní předpisy, komentář, judikatura. 4. vyd. Praha : C.H.Beck, 2007, s. 273).*“

[44] V souvislosti s námitkami stěžovatele, že podkladem pro opravu mohly být i jím předložené podklady (tedy i listiny nezaložené ve sbírce listin), odkazuje zdejší soud na výše uvedené a dodává, že řízení o opravě chyb v katastrálním operátu „*slouží k uvedení údajů v katastru do souladu s listinami založenými ve sbírce listin.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2006, č. j. 2 As 58/2005 - 125, publ. pod č. 986/2006 Sb. NSS., či rozsudek ze dne 31. 5. 2006, č. j. 5 As 16/2005 - 88). Stejně tak viz i pozdější judikaturu, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2011, č. j. 5 As 88/2009 - 75, podle něhož opravou chyby „*dochází pouze k dodatečnému nahrazení údaje chybně evidovaného v katastrálním operátu údajem z hlediska právní úpravy katastru nemovitostí správným, tedy takovým údajem, který je v souladu s listinami založeným ve sbírce listin.*“ Obdobně viz i další rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, č. j. 7 As 131/2012 - 35, ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 90/2012 - 65, ze dne 13. 11. 2014, č. j. 7 As 119/2014 - 53, ze dne 12. 5. 2016, č. j. 6 As 166/2015 - 27 atp.

[45] V těchto rozsudcích byl opakovaně vyložen i účel a cíl § 8 katastrálního zákona. Např. v rozsudku ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 90/2012 - 65, Nejvyšší správní soud uvedl,

že „[k]*atastrální úřad může v řízení o opravě chyby katastru činit jen základní a jednoduché právní úvahy vycházející z obsahu jím zkoumaných listin a nemůže řešit sporné právní otázky (§ 8 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky).*“ Na tento rozsudek navázal zdejší soud např. v rozsudku ze dne 25. 8. 2016, č. j. 9 As 86/2016 - 40, podle něhož: „*Katastrální úřad (...) při opravě chybného údaje v katastru nemůže vybočit ze své evidenční role a při rozhodování o opravě chybného údaje fakticky nalézat právo, tedy i posuzovat, za jakých podmínek práva vznikají, zanikají, mění se jejich obsah, přecházejí na jiné osoby apod. To přísluší pouze soudům v občanskoprávním řízení. Proto katastrální úřad může v řízení o opravě chyby katastru činit jen základní a jednoduché právní úvahy vycházející z obsahu jím zkoumaných listin a nemůže řešit sporné právní otázky. V řízení o opravě chyb nelze napravit jakýkoliv nesoulad mezi evidovanými údaji a skutečností. Pokud subjekt namítá existenci chyby, která je nejasná nebo sporná, může se ochrany svých práv domoci především u civilních soudů například cestou žaloby na určení existence jím tvrzeného práva [§ 80 písm. c) o. s. ř.].*“ Posledně uvedený závěr potvrzuje i rozsudek ze dne 24. 4. 2013, č. j. 7 As 131/2012 - 35, podle něhož: „*Není ani vyloučeno, aby došlo ke změně hranic mezi pozemky, aniž by o tom měl katastrální úřad k dispozici příslušný podklad, ať již zaviněním vlastníků pozemků nebo zaviněním svým. Tehdy je třeba vlastníky sousedních pozemků odkázat k soukromoprávním institutům, především k určovací žalobě, případně k institutu náhrady škody, byla-li jim škoda činností katastrálního úřadu způsobena.*“

[46] Na uvedené navázal zdejší soud např. v rozsudku ze dne 13. 11. 2014, č. j. 7 As 119/2014 - 53, z něhož vyplývá, že restriktivní pojetí pravomocí katastrálního úřadu pramení už ze samotného jeho účelu, neboť se jedná o správní orgán provádějící toliko evidenci na základě předloženého titulu a nikoliv orgán povolaný k přezkumu jeho pravosti či správnosti, kterážto pravomoc náleží subjektům odlišným – zpravidla jiným správním orgánům či civilním soudům. Možnosti katastrálního úřadu ve vztahu k opravě zřejmým omylem vzniklých chyb v jeho katastrálním operátu jsou limitovány také během času a s ním přicházejícími objektivními skutečnosti. Zvlášť obezřetně je třeba přistupovat také k nedostatkům v evidovaných informacích, které vznikly při transponování historických záznamů vedených v tzv. pozemkových knihách a obdobných databázích do nově vznikající evidence nemovitostí, k čemuž se v minulosti vyjadřoval Nejvyšší správní soud např. v rozsudcích ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007-107, a ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 22/2013 - 26. V obou rozsudcích bylo shodně konstatováno, že vzájemný nesoulad údajů obsažených ve staré a nové evidenci neznamená bez dalšího, existenci zřejmého omylu ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona.

[47] V souladu s výše uvedenými rozsudky Nejvyššího správního soudu nutno zdůraznit i to, že výčet chyb katastru, které lze opravit postupem dle § 8 katastrálního zákona, je taxativní a neumožňuje tedy toto ustanovení aplikovat na jiné deficity, které zde nejsou uvedeny. Pokud by katastrální úřady provedly tímto způsobem i jiné korekce údajů katastru, vybočily by z ústavní maximy čl. 2 Listiny základních práva a svobod, dle které lze veřejnou moc uplatňovat jen v případech, mezích a způsoby, které stanoví zákon.

[48] Ze všech shora uvedených důvodů nelze přitakat stěžovateli, že správní orgány měly zcela vyhovět jeho návrhu. Opravu lze provést pouze v případě, že pro ni je podklad v listině, která je uložena ve sbírce listin katastrálního úřadu (viz shora citovanou právní úpravu a judikaturu). Takové listiny však nebyly předloženy. Pokud přitom stěžovatel

takovou listinu nedisponuje a trvá na tom, že vlastní pozemky v jiných hranicích, než jak jsou evidovány v katastrálním operátu, lze mu doporučit, aby se ochrany domáhal v řízení před soudy v občanskoprávním řízení, a nikoliv v řízení podle § 8 katastrálního zákona, které má jiný účel (viz výše).

[49] Stěžovatel dále namítal, že mu žalovaný neumožnil nahlédnout do sbírky listin, aby mohl posoudit souladnost evidovaného stavu se stavem skutečným. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že nahlížení do katastru nemovitostí je upraveno v § 21 katastrálního zákona. Podle § 21 odst. 1 a 2 katastrálního zákona: „*(1) Katastr je veřejný a každý má právo do něj nahlížet, pořizovat si z něho pro svou potřebu opisy, výpisy nebo náčrty a získávat z něj údaje podle § 9 a 22, pokud není stanoveno jinak. (2) Získávat údaje z katastru formou nahlížení nelze z přehledu vlastnictví z území České republiky a ze sbírky listin.*“ Z uvedeného vyplývá, že § 21 odst. 2 katastrálního zákona neumožňoval získávat informace formou nahlížení do sbírky listin. Ostatně obdobně je vystavěn i nástupce katastrálního zákona – zákon č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí. Viz § 52 odst. 2, podle něhož: „*Získávat údaje z katastru formou nahlížení nelze z přehledu vlastnictví z území České republiky, ze sbírky listin a o dosažených cenách nemovitostí.*“ To však neznamená, že by se nebylo možno seznámit se s obsahem sbírky listin. I podle katastrálního zákona, jakož i podle jeho nástupce (zákona č. 256/2013 Sb.), lze po katastrálním úřadu požadovat poskytnutí kopií sbírky listin. Viz § 21 odst. 4 katastrálního zákona, či § 52 odst. 2 zákona č. 256/2013 Sb. Pokud pak stěžovatel poukazoval na nákladnost pořízení kopií celého katastrálního území P., není zdejšímu soudu zřejmé, z jakého důvodu potřebuje kopie všech těchto záznamů, tedy i těch, které se netýkají předmětných parcel. Ostatně předmětem soudního přezkumu není zákonnost rozhodnutí, kterým byla stěžovateli sdělena výše správního poplatku ze předmětné kopie (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2005, č. j. 2 Azs 252/2004 - 93, publ. pod č. 540/2005 Sb. NSS, ze dne 11. 1. 2018, č. j. 5 Afs 156/2017 - 46).

[50] Pokud pak stěžovatel namítal, že krajský soud nevyšel ze sbírky listin, ale z informací obsažených na internetových stránkách www.cuzk.cz, konstatuje zdejší soud, že z rozsudku toto dovodit nelze. Krajský soud uvedl, že „*údaje získané z veřejně dostupného internetového prohlížeče (www.cuzk.cz) mají pouze orientační charakter, a proto je na rozdíl od oficiálního výpisu z katastru nelze považovat za závazný výsledek provedené obnovy.*“ Za situace, kdy krajský soud nezjistil, že by mezi předmětnými podklady (pro opravu relevantními – viz výše) byly rozpory, nelze krajskému soudu vytýkat ani to, že nevyzval žalovaného, aby rozpory vysvětlil. Pro danou věc je zcela irelevantní, zda stran předmětných pozemků došlo k částečné nebo komplexní pozemkové úpravě. Stejně tak je irelevantní situace v dalších katastrálních územích (B. L., Z. atp.). Předmětem řízení byla oprava chyb v katastrálním území P. a nikoliv v jiných katastrálních územích.

[51] Stěžovatel dále obecně poukazoval na porušení zásad správního řízení. Uváděl, že postup správních orgánů porušoval § 2 až § 8 správního řádu. K takové a dalším podobným obecným námitkám zdejší soud uvádí, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí (srov. rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78). Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Podpůrně srov. i rozsudky Nejvyššího

správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60. V intencích výše uvedeného se soud zabýval uvedenými námitkami a neshledal je důvodnými. Postup správních orgánů nelze hodnotit jako rozporný se zásadami správního řízení. Správní orgány postupovaly v souladu s § 2 až § 8 správního řádu, jakož i s dalšími zásadami ovládajícími správní řízení. Podle názoru zdejšího soudu správní orgány zjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž dostály i dalším povinnostem vyplývajícím ze správního řádu.

[52] Stěžovatel vytýkal krajskému soudu i to, že povinnost uložená mu V. výrokem napadeného rozsudku je nedůvodná, neboť soudní poplatek za řízení o žalobě v řízení uhradil. Stěžovateli lze přitakat v tom, že krajský soud uložil stěžovateli ve výroku V. rozsudku zaplatit soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Krajský soud si však po vydání rozsudku uvědomil, že stěžovatel soudní poplatek v řízení zaplatil, a proto vydal dne 6. 10. 2017 opravné usnesení č. j. 47 A 41/2013 - 423, na základě kterého byl stěžovateli zaplacený soudní poplatek vrácen. Proti tomuto usnesení přitom stěžovatel nikterak nebrojí; ostatně v podstatě jím bylo vyhověno jeho námitce, že mu neměla být uložena povinnost platit soudní poplatek. S přihlédnutím k uvedeným skutečnostem a k zásadám ovládající řízení před správními soudy (zejména zásada ekonomie řízení) zdejší soud nepřistoupil ke zrušení V. výroku rozsudku krajského soudu. Zrušení uvedeného výroku by na podstatě dané věci nic nezměnilo a vedlo by jen ke zbytečnému prodlužování řízení.

[53] Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[54] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[55] Výrok ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které ji vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou ji soud uložil a z důvodů hodných zvláštního zřetele ji může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoby zúčastněné na řízení neplnily žádné povinnosti, které by jim soud uložil, přičemž nebyly shledány ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. dubna 2018

JUDr. Tomáš Foltas

předseda senátu